

SLOVENSKO STALNO GLEDALIŠČE - Nova

koprodukcija je ljubezenski muzikal *Zadnjih pet let*

Sladka, a nesrečna zgodba

TRST – Zgodba muzikala *Zadnjih pet let* govori o vzcvetu in razpadu ljubezenskega para. Novo soprodukcijsko uprizoritev Slovenskega stalnega gledališča, Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica in Glasbene matice v Furlaniji Julijski krajini, ki je na tržaški mali oder prišla prav v mesecu ljubezni, je režirala Jasmin Kovic. Ljubezen, ki je bila prava, a je umrla, oba protagonista pa sta šla dalje – to je mala, a prepričljiva ljubezenska zgodba za hitri čas 21. stoletja. Postavitev je sodobna, a neozdravljivo romantična – malo sladkorja tu pa tam pač ne škodi.

Newyorčan Jason Robert Brown je avtor besedil in glasbe dela *Zadnjih pet let*, ki sprva ni doživel posebnega uspeha, vendar se je v zadnjih letih sprehodilo po svetovnih odrih. Ljubezenska zgodba tega muzikala za dva igralca je zelo konvencionalna, pa vendar ne deluje klišejsko, saj je spisana s precej osebnega vidika. Avtor se pač ni obremenjeval z vprašanjem: ali so najboljše ljubezenske zgodbe že napisane? V nekaj glasbenih zamahih je naslikal svojo pripoved o tem prastarem čustvu. Pri tem je Brown menda izhajal iz lastne ljubezenske izkušnje s prvo ženo, ki se je končala podobno kot odrska. Strukturno je delo pogumno, pravi kronološki eksperiment – pred gledalci se nanizata dva vidika iste zgodbe: njen, ki potuje skozi čas od konca njunega odnosa v preteklost, in njegov, ki pripoved obratno pove od trenutka, ko sta se zaljubila dalje. Fragmentarna oblika pripovedovanja je za gledalca zanimiva, deluje dinamično. Lika hkrati pripovedujeta o najlepših in najslabših trenutkih njune zveze, kar ima presenetljiv učinek. Poleg tega se je režiserka Jasmin Kovic odločila za učinkovito potezo hkratnega, prelivajočega se dogajanja, saj sta igralca včasih na odru istočasno, čeprav se jima zgodba »dogaja« v dveh različnih linijah. Njuna vidika se v resnici združita le v trenutku njune poroke – v ultimativnem holivudskem poljubu. V ospredju je sicer krhanje ljubezenske zgodbe, pa vendar je vzdušje predstave

precej svetlo, saj to ljubezen praznuje, pa četudi je minila. Učinkovito so prikazani pomanjkljiva komunikacija med moškim in žensko, njuna zaverovanost v kariero in nezmožnost povratka, ko je medsebojni naklonjenosti enkrat odklenalo. Za dva velika kreativca, idealista in karierista v tem ljubezenskem gnezdu pač ni prostora. Predstava gledalca pritegne, razhod ljubimcev postane mala katastrofa, ki pa vendarle pokaže moč ljubezni. Resnoba je razrahljana s simpatično ironijo – Brown je očitno poznal pravi recept za všečno zgodbo, ki malček nasmeji, malček gane, to pa je tudi to.

Besedilo je nepretenciozno, deluje sveže in iskreno – tudi v prevodu Janeza Usenika. Ljubitelji poceni rima nja ne bodo prišli na svoj račun, saj je verz v večini sodoben, čeprav njegova celostna podoba uprizoritve točno to, kar bi pričakovala od komornega romantičnega muzikala. Zgodba se sicer dogaja na več različnih krajih, ki pa jih je režija ustvarila predvsem s spremenjajočo se atmosfero in le nekaj modifikacijami kostumov in scene. To je dobra izbira, saj prostor in čas postaneta nepomembna, ključno je ljubezensko čustvo, njegove različne nianse – od prvih približevanj, srečnega vrhunca s poroko, pa vse do odtujenosti in boleče ločitve. Scenografija Giulie Bellé je prijetno zašarjena, domačna, svetla – nekakšna abstrakcija različnih prostorov, ki diši po New Yorku. Atmosfero ustvarjajo različne luči in ogledala.

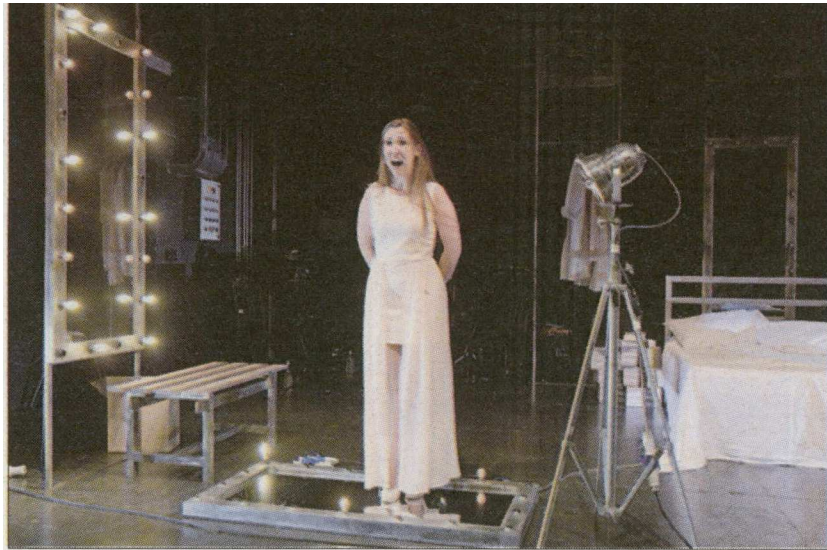
Predstava je izvedbeno zelo zahtevna, saj v tistih 90 minutah ni skoraj nič dialogov, pevca morata biti v izjemni kondiciji. Glasbeni portret ljubezenske zgodbe Jamija, ki ga uprizori Danijel Malalan, prikaže kot izjemno navdušenega avtorja, ki mu hitra slava godi in piha na dušo, v vsem vrvežu pa pozabi gojiti svoj ljubezenski odnos. Rojeni Newyorčan se v mestu počuti dobro, rad se suka med elito in obožuje svojo slavo. Z veseljem razkazuje svoje knjige in ne brani se oboževalk. Če se nam lik najprej predstavi kot simpatični in karizmatični mladi umetnik, ki je dokončno

pozabil sneti masko, ki jo nadene na družabnih dogodkih, pa v nadaljevanju predstave razkrije svoje iskreno ljubezensko razočaranje. Malalan v liku prikaže več nians – od narcisističnih užitekav slave do iskrene ljubezni do Cathy, iz katere izhaja resnično obžalovanje ljubezenske izgube. Cathy si želi postati igralka, a ji ne uspe, vsaj ne takoj. V New York se je preselila in se tu počuti nekoliko tuje. Morda je samo neučakana in naveličana, kar izpostavi v odlični ironični poslastici v songu, ki opisuje njeno neuspešno avdicijo. Njen živčni, tečni notranji monolog, ko se skuša obvladati pod pritiski komisije in konkurence, je fantastičen. Cathy ne zmore živeti v senci svojega dragega, noče biti samo pisateljeva žena, zato odide. Avtor muzikala Brown pri njenem liku pokaže sposobnost prevzemanja ženske perspektive. Patrizia Jurinčič Finžgar v tej vlogi pokaže svoje izjemne vokalne sposobnosti, poslušati njeno petje je že samo po sebi enkratna izkušnja. Igralki je uspelo doseči, da v prvi vrsti ni le njen izjemen glas, ampak tudi njena prepričljiva emocionalna igra. Je strastna, neogljena, osamljena, zaljubljena, ljubka, jezna. V spremeljavi z glasbeniki z Glasbene matice FJK Sebastiana Frattinija, Irene Ferro-Casagrande, Mariana Bulligana, Andrejke Možina, Mattea Bognola in Luce Emanuela Amatrude je postavitev glasbeni užitek. Kemija med nežnimi rockovskimi songi, ki spominjajo na pozna 90. leta, in glasbeno zasedbo je očitna.

Če že poješ tortico, naj bo dobra in kvalitetna, pravijo. Če greš gledat romantični ljubezenski muzikal, naj bo *Zadnjih pet let*.

Ivana Zajc

**Če že poješ tortico, naj bo
dobra in kvalitetna, pravijo.
Če greš gledat romantični
ljubezenski muzikal,
naj bo *Zadnjih pet let*.**

Patrizia Jurinčič: izjemne vokalne sposobnosti in emocionalna igra FOTODAMJ@N

Danijel Malalan je simpatičen in karizmatičen pisatelj FOTODAMJ@N